

גליון מס' 1212

"שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

שמיני – מברכין החודש – כ"ח ניסן תשפ"ה – נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

הוראות למעשה על פי השל"ה הקדוש

הוראה למעשה

לעולם אל יוציא אדם דבר מגונה מפיו שהרי עיקם הכתוב שמונה אותיות ולא הוציא דבר מגונה מפיו, שנאמר: "מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהורה". לעולם יספר אדם בלשון נקיה שהרי בזב קראו – "מרכב", ואשה קראו – "מושב", ואומר: "ותבחר לשון ערומים", ואומר: "ודעת שפתי ברור מללו" (פסחים ג' ע"א).

דברים אלו אמורים בנוגע לסיפורים, ואולם כשהמדובר בלימוד הלכה למעשה – צריך להשתמש בלשון ברורה ולומר בפירוש – "זה טמא וזה טהור", "זה זכאי וזה חייב", ולא לחשוש שמוציא מפיו דבר מגונה.

המקור בפרשה: "וזה לכם הטמא" – "אלה הטמאים לכם, להבדיל בין הטמא ובין הטהור".

הוראה למעשה

האדם שעומד להתפלל, צריך לדעת לפני מי הוא עומד ומתפלל וכמו שאמר רבי אליעזר לתלמידיו (מסכת ברכות דף כ"ח ע"ב): "וכשאתם מתפללים

שיפנה את לבו מכל המחשבות ויראה עצמו כאילו הוא עומד לפני השכינה".

הוראה למעשה

האדם צריך לקיים מצותיו יתבדך בדרך של כבוד.

בזוהר הקדוש על הפסוק "ואברהם זקן בא בימים" מובא – שמהמצוות המקומות בעולם הזה, נעשות לאדם – לבושים בעולם הבא, ועל ידי זה יוכל להנות מזיו השכינה בעולם הבא.

המקור בפרשה: "ובגדיכם לא תפרומו" – "טעם מצוה זו שבגדיהם לא יהיו קרועים, הוא משום שהבגדים מכבדים את האדם ועל דרך מה שאמרו רז"ל: "מאני מכבדותא" (עין ברש"י דברים ד, א. על הפסוק "לא תתגודדו" שכותב כך: "לפי שאתם בניו של מקום ואתם ראויין להיות נאים ולא גדודים ומקורחים"), ואם ללבוש הגוף כך, קל וחומר ללבוש הנשמה הנעשה על ידי המצוה – שצריך שיהיה שלם בלי קרעים, ולבוש קרוע בנפש – מעיד על חסרון בנשמה, שכן צותה התורה ובגדיכם לא תפרומו.

דעו לפני מי אתם עומדים ובשביל כך תזכו לחיי העולם הבא.

המקור בפרשה: "ויקברו ויעמדו לפני ה' ויאמר משה: "זה הדבר אשר ציוה ה' תעשו וירא עליכם כבוד ה'". וזה לשון האור החיים הק' על פסוק זה: "ירצה לומר, שהכינו עצמם בערך השלימות והמושכל והערכת עמידתם שהיא לפני ה', ובחינה זו היא השגת תכלית השלימות כמאמר דוד המלך ע"ה: "שויתי ה' לנגדי תמיד", כי בזה לא ימוט מימינו – שהיא התורה, כי אין ישיבת האדם ותנועותיו... כשיביתו לפני מלך ומלך לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, וכשהשכיל משה במעשה זה, אמר להם: "זה הדבר אשר ציוה ה' תעשו וירא עליכם כבוד ה'". הגמרא במס' סנהדרין (דף כ"ב ע"א) אומרת בנושא זה: "המתפלל צריך שיראה עצמו כאילו שכינה כנגדו, שנאמר: "שויתי ה' לנגדי תמיד".

וזה לשון הרמב"ם פ"ד מהלכות תפלה הלכה ט"ו: "כל תפלה שאינה בכוונה, אינה תפילה. ואם התפלל בלא כוונה, חוזר ומתפלל בכוונה. כיצד היא הכוונה?

נקי הדעת שבוירשלים

חילות פרידה אחר מיטתו של גדול הדור

ילדים". דבריו אלה לא היו רק מחמאה אישית, אלא ביטוי לגישתו החינוכית פורצת הדרך של הרב, שראה חשיבות עליונה בקירוב לבבות, במיוחד של הדור הצעיר, לתורה ולמצוות.

הרב שיתף את תלמידיו בזיכרון אישי מתקופת שהותו בדרום אפריקה, שם נפגשו לראשונה לפני שלושה עשורים. הוא סיפר: "היינו בדרום אפריקה, והיה שם תלמיד חכם גדול, רבי משה ובר זצ"ל, שעבר ניתוח לב יחד עם אשתי ז"ל. שניהם האריכו ימים לאחר הניתוח בזכות המנתח הדגול, ד"ר קינזלי, תלמידו של חלוץ רפואת הלב העולמית". הרב מאזוז זצ"ל ראה במפגש זה לא רק אירוע אישי, אלא הזדמנות להדגיש את חשיבות החיבור בין תורה, מדע וחסד.

המשך בעמוד 4

מרן הגאון רבי מאיר מאזוז זצ"ל מעיין בעלון 'שמעו ותחי נפשכם'

חיבה והערכה כלפי עבודתי החינוכית. הוא אמר: "יש יהודי בשם הרב עידו ובר, שאני מכיר כבר 30 שנה, ותוכנית הילדים שלו חיזקה המוני

חד עם כל בית ישראל, התעטפנו באבל כבד עם היוודע דבר פטירתו של הגאון הגדול רבי מאיר מאזוז זצ"ל, ראש ישיבת 'כסא רחמים' ודמות תורנית מרכזית בעם ישראל. הרב מאזוז זצ"ל, שהיה מגדולי הפוסקים והמורים בדורנו, הותיר אחריו מורשת רוחנית עשירה שתמשיך להאיר את דרכו של עם ישראל לדורות. אבל זה הוא אבל יחיד עבורנו, שזכינו לאורך השנים להתברך בברכותיו, להסתופף בצילו ולקבל את עצותיו הנבונות של המנוח הגדול זצ"ל.

מפגש היסטורי ומורשת חינוכית

באחד משיעוריו המרתקים להמוני בית ישראל, זכיתי לשמוע את הרב מאזוז זצ"ל פותח בדברי

לעילוי נשמת הגאון הגדול רבי מרדכי אהרן בן רבי יוסף חיים שיינברגר זצ"ל נפטר י"ח אב התשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

העלון יוצא לאור לעילוי נשמת 1400 הנרצחים, להשבת השבויים בשלום, לרפואת הפצועים ולשמירת עם ישראל מכל פגע

לעילוי נשמת מורנו המשפיע הגה"צ הרב חיים משה בן הגה"ח פנחס לייבוש וובר זיע"א, מייסד העלון ואשתו הרבנית הצדיקה מרת מרים רחל בת ר' מרדכי ז"ל

שאלות קצרות ותשובות בצידן:

1. הקשר בין סוף פרשת צו לתחילת פרשת שמיני

שאלה: מה הקשר בין סוף פרשת צו לתחילת פרשת שמיני?

תשובה: הקשר הוא שקיום רצון ה' גורם שמחה לה'. בסוף פרשת צו נאמר: "ויעש אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה ה' ביד משה", ורש"י מפרש שזה לשבחם על כך שלא סטו ימין ושמאל. בתחילת פרשת שמיני נאמר: "ויהי ביום השמיני", ועל כך כותב האור החיים הקדוש כי אותו יום היה שמחה לפני ה' כבימים שברא שמיים וארץ. מכאן, שקיום ציווי ה' מביא לשמחה ונחת לפני ה'.

2. הקשר בין תחילת פרשת שמיני לסופה

שאלה: מה הקשר בין תחילת פרשת שמיני לסופה?

תשובה: הקשר הוא שפתרון ספקות גורם לשמחה. הפרשה מסתיימת בפסוק: "להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל". רש"י מבאר שיש להבדיל בין חיה שנוגדת בה סימני טהרה כשרה לבין חיה שסימניה פסולים. בתחילת הפרשה, כאמור, כותב האור החיים כי ביום השמיני הייתה שמחה לפני ה'. מכאן, שפתרון ספקות בענייני כשרות ובכלל גורם לשמחה לפני ה' ולעם ישראל.

3. מדוע הוקדמו בני אהרן לזקני ישראל?

שאלה: בפסוק "ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל", מדוע הוקדמו בני אהרן לזקני ישראל, שכן לכאורה דרך ארץ להקדים את הזקנים?

4. מדוע הוקדמה החיה הנאכלת לחיה שאינה נאכלת?

שאלה: בפסוק "להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה שאינה נאכלת", מדוע הוקדמה החיה הנאכלת לחיה שאינה נאכלת, שכן לכאורה הסדר היה צריך להיות הפוך משתי סיבות:

- הפסוק פותח בטמא וטהור, ולכן היה צריך להמשיך בחיה שאינה נאכלת (טמאה) ולסיים בחיה הנאכלת (טהורה).
- יש כלל שצריך לסיים בדבר טוב, ולכן מתאים לסיים בחיה הנאכלת, אך הפסוק מסיים בחיה שאינה נאכלת.

תשובה: הפסוק מסיים כך בכדי להעביר מסר שזו דרגה גבוהה שבשעה שיהודי אוכל (החיה הנאכלת) הוא מושך את ידיו מלאכול אוכל שאסור לאוכלו (החיה שאינה נאכלת), ובסיום טוב זה בחר הקב"ה לסיים פרשה בתורה.

מאמרותיו - של הגה"צ המשפיע רבי משה ובר זיע"א

ויהי ביום השמיני (ט, א)

כתב הכלי יקר: "לפי שהיה יום זה שמיני, דבר זה גרם לו קדושה ביתר שאת, כי כל מספר שבע חול ומספר שמיני קודש, וזה טעם המילה שבשמיני. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה כינור של ימות המשיח יהיה שמונה נימין, לפי שלמות המשיח נגלה כבוד ה' וראו כל בשר כי ה' אחד. על כן בא הרמז ביום שמיני זה, כי היום ה' נראה אליכם (פסוק ד)".

לכאורה, הרי גם המספר שבע מורה על קדושה, וכמו שנאמר על השבת "כי קודש היא לכם".

אלא הענין הוא, כי יש שתי מדרגות בקדושה:

האחת היא הקדושה שבזמן הזה, שעדיין קיימים גם ענינים שהם היפך הקדושה. וזו היא בחינת מספר שבע. ולכן גם בשבת היום השביעי, עלול להיות מצב של חילול שבת ח"ו.

והמדרגה השנייה היא הקדושה לימות המשיח, שאז "וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר", שאז יהיה תיקון העולם לגמרי. וזו היא בחינת המספר שמונה. ומעין זה היה ביום השמיני יום שהוקם המשכן.

ושתי מדרגות אלו, הן גם שתי מדרגות בעבודת ה' של האדם. כי בזמן הזה, גם מי שאינו עובר עבירות כלל, "הרי כוח המתאוה שבנפשו הבהמית יכול גם כן להתאוות לדברים האסורים" (לשון התניא פרק כט). אבל לימות המשיח נאמר (דברים ל, ו) ומל ה' אלהיך את לבבך, ופירש הרמב"ן, "לימות המשיח תהיה הבחירה בטוב טבע, לא יתאוה להם הלב למה שאינו ראוי ולא יחפץ בו כלל, שיתבטל יצרם הרע בזמן ההוא לגמרי, וישוב האדם בזמן ההוא לאשר היה קודם חטאו של אדם הראשון, שהיה עושה בטבעו מה שהיה ראוי לעשות, ולא היה ברצונו דבר והפכו".

ולכן מצוות מילה ניתנה בשמיני, כי ענין המילה הוא להיות בדוגמת קודם חטא אדם הראשון. וכפי שמבאר באור החיים (ויקרא יב, ג): "בריאת אדם הראשון הייתה בריאה תמה בבחינת הקדושה, משוללת מכל רע, ולזה לא היתה בתכונתו בחינת העורלה. ובסיבת החטא נולדה בו בחינת העורלה וכו'". ואם כן, על ידי המילה שהיא הסרת העורלה, נעשה כמו בבריאת אדם הראשון - בריאה תמה בבחינת הקדושה.

ויאמר משה זה הדבר

נאמר במדרש (הובא בפירושו של בעל האור - החיים הק'): "זה הדבר. מה הוא זה הדבר? (מדובר כאן) על המילה, כמו דתימא (כמו שכתוב) - "זה הדבר אשר מל יהושע". וכותב על-כך בעל האור - החיים הק': "ודברי המדרש סתומים וחתומים" עיין שם. ניתן לבאר מדרש זה על יסוד דברי ה"כלי יקר" בתחילת הפרשה וזה לשונו: "נראה מזה, שגם יום זה הוא בכלל ימי המלואים שקדמו לו, וזה אינו, שהרי הכתוב אומר - "כי שבעת ימים ימלא את ידכם" וכו', ואולי לפי שרצה לומר - "בעצם היום ההוא נראה ה' אליכם" ולא בימים הקודמים, על-כן הוצרך ליתן טעם מה יום מיוממים, לפי שהיה יום זה - יום שמיני ודבר זה גרם לו קדושה ביתר שאת, כי כל מספר ז' - חול ומספר שמיני - קודש, כדעת המדרש שכל קלוסו של משה ה' ב-"אז" ("ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך", "אז ישיר משה" וכו') כי "אז" - הוא אחד רוכב על

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך ובר ז"ל

לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסדיה הכבירים - מרת יהודית רובינשטיין בת רבי נחום ז"ל - נפטרה ב' ניסן תשע"ג

בעניין זה".
האשה פרצה בבכי מר ולבסוף אמרה: "אתה יכול לעשות הרבה, כי חתנך המיועד הוא הבחור שנח את בתי".

העשיר נדהם ונבוך. לאחר שהתעשת, אמר לאשה: "אל תדאגי. אבדוק את העניין, ואשתדל לפייסך כמיטב יכולתי". כשהלכה האשה, אמר רש"י לעשיר, כי מן הראוי היה לפייס את הכלה הנעלבת בסכום הגון של כסף. העשיר לא הגיב על ההצעה, ורק אמר: "אני מזמין את כבוד הרב להשתתף מחר בסעודת השידוכין, ואז יראה מה אעשה".

למחרת בבוקר ציווה העשיר למשרתו ללכת לבית האלמנה, להלביש את כל המשפחה בבגדים מפוארים ולהזמין למסיבת השידוכין. רש"י התפלל על הדבר, וכי לשם מה עליהם להיות נוכחים במסיבה זו כשליבם מתפלץ מצער ומבושה אך המתין לבוא הערב.

אך העשיר לא הניח להם זמן רב להשתומם: "בואו, בואו", קרא לעברם

יד הערב. הקרואים נאספו באולם האירועים שבארמון, ואולם העשיר עמד בפתח וציפה לבוא משפחת האלמנה. לבסוף ראה את האלמנה וילדיה מתקרבים בצעדים איטיים, נבוכים ומביישים. מיד הורה לתזמורת לפצוח בנגינה, והוא ורעייתו קיבלו את פני המשפחה בקריאות שמחה: "ברוכים הבאים! מזל טוב?!"

האלמנה וילדיה עמדו כמסומרים ולא הבינו את פשר הקריאות. אך העשיר לא הניח להם זמן רב להשתומם: "בואו, בואו", קרא לעברם, "הלא לכבודכם הוכנה כל השמחה הזאת". האלמנה נבוכה עוד יותר, ואולם אשת העשיר קיבלה אותה בשמחה והובילה אותה למקומה. ואז הכריז העשיר באוזני הנוכחים: "כלה זו השתדכה ראשונה עם החתן, והוא עזב אותה רק בגלל עונייה. לכן הנני מודיע, כי הערב תתקיים מסיבת השידוכין של החתן עם בת האלמנה, ואני אתן את כל מה שהבטחתי כנדוניה לבתי כאילו היה חתני ממש". הנוכחים פרצו בתשואות שמחה, נוכח אצילות רוחו של העשיר, ואילו רש"י נפל על צווארו בהתרגשות, חיבקו ונשקו ואמר לו: "אכן, ראה אתה להיות חברי בגן העדן".

(מתוך הקלטת "שמעו ותחי נפשכם")

את דון אברהם מורה למשרתו, להכין כמות מטבעות כפולה, משום שברצונו להכפיל את הנתינה לכל אחד, לרגל מסיבת השידוכין של בתו שאמורה להתקיים ביום הבא. אז שמע רש"י שהעשיר עומד להשיא את בתו. עד שהתאספו העניים שוחח עמו רש"י על חתנו המיועד. "ודאי הוא בן למשפחה עשירה, אמר "כלל וכלל לא", השיב דון אברהם, "הוא דווקא בא ממשפחה ענייה, אבל הוא תלמיד חכם ובעל מידות טובות". בתוך כך בא המשרת והודיע שהעניים כבר התקבצו. העשיר ורש"י קמו ללכת לאולם, והחלוקה החלה. רש"י ראה שהעשיר נותן לכל אחד את נדבתו במאור פנים ובלייט ברכה, ונהנה גם מכך.

תליתי בו תקוות רבות. ופתאום עזב את בתי והוא עומד לשאת נערה עשירה

בתוך החלוקה נשארה אשה אחת שלא רצתה לקבל את הנדבה. "לא באתי לשם כסף", אמרה "אני זקוקה לעצה". העשיר הזמינה לשבת והיא שפכה לפניו את לבה: "אשה אלמנה אני ומגדלת בקושי את ארבעת ילדי. בתי הבכורה כבר בגרה והשתדכה לבחור בן טובים. השידוך נעשה עוד בחיי בעלי, והחתן הבטיח לו, כי ידאג למשפחתנו אחרי מותו. תליתי בו תקוות רבות. ופתאום עזב את בתי והוא עומד לשאת נערה עשירה, כי הכסף העבירו על דעתו". שאל דון אברהם: "מה היית מצפה שאעשה

הרבה תעניות צם רש"י כדי שיזכה לדעת מי יהיה שכנו בגן עדן. מטעם הכמוס עמו, היה חשוב לו לדעת זאת עוד בהיותו חי כאן בעולם הזה.

לבסוף, אחרי הרבה תחנונים ותעניות נענה רש"י, וגילו לו מן השמים, כי שכנו יהיה יהודי מהעיר ברצלונה אשר בספרד ושמו אברהם בן גרשון.

אף על פי שכבר היה זקן, ונסיעה מצרפת לספרד באותם ימים לא היתה קלה, החליט רש"י לשים לדרך פעמיו, ולנסוע להכיר את היהודי שאמור להיות שכנו בגן העדן. הוא רצה לדעת במה גדולתו, בתורה, במידות טובות, במעשי צדקה וחסד.

עוד בטרם הספיק לנוח מעמל הדרך, החל רש"י לשאול על מהותו של אברהם בן גרשון

אחרי תלאות רבות הגיע לברצלונה. בני העיר כבר ידעו מראש על בואו הצפוי של האורח הדגול מצרפת. הם הכינו לו קבלת פנים מכובדת וקיבלוהו ברוב פאר והדר. עוד בטרם הספיק לנוח מעמל הדרך, החל רש"י לשאול על מהותו של אברהם בן גרשון. השיבו לו: "דון אברהם? הרי בביתו עתיד כבודו להתארח. הוא העשיר הגדול, המתגורר בארמון מפואר, ולשירותו עומדים משרתים רבים".

הוסיף רש"י לשאול על טיבו של האיש, על יראת השמים שלו, על ידיעותיו בתורה, והאנשים השיבו באיפוק: "כן, הוא יהודי ירא שמים, יודע ספר, אם כי לא תלמיד חכם גדול. יהודי כמו כולם".

"הוא דווקא בא ממשפחה ענייה, אבל הוא תלמיד חכם ובעל מידות טובות"

בתום קבלת הפנים הובילו את רש"י לארמונו של דון אברהם. בעל הבית קיבלו בכבוד רב והעמיד לרשותו חדר מפואר, עם משרתים צמודים, כדי שלא יחסר לו דבר.

ישב רש"י בבית האיש וצפה באורחות חייו. הוא גילה, כי בכל יום בשעה קבועה, היו עניים רבים מתקבצים באולם מיוחד ודון אברהם היה יוצא אליהם ומחלק לכל אחד סכום כסף לצדקה. למחרת, לקראת שעת החלוקה, שמע רש"י

לא להאמין בחיות מסוכנות

המתנים בכל שבת ושבת, ואף הוסיף וקיבל על עצמו להגביר את לימוד הלכות שבת במהלך השבוע - כדי שמקרה כזה לא יישנה.

ויהי רצון שבזכות ההתחזקות בשמירת השבת הקדושה, ימהר ה' ויביא לנו את הגאולה השלמה, וכדברי חז"ל: "אילו ישמרו ישראל שתי כהלכתן - מיד נגאלים."

ברכת הכהנים בכותל המערבי

השבוע זכיתי, לאחר שנים רבות, להשתתף במעמד המרגש של ברכת הכהנים בכותל המערבי. התרגשתי עד מאוד לעמוד בתוך המון עם ישראל, להידחס יחד כגוף אחד, ולהתברך מפי מאות כהנים - במקום הקדוש ביותר בעולם, שריד בית מקדשנו, הכותל המערבי, שממנו לא זזה שכינה לעולם.

ומעניין לעניין, אך באותו עניין - **ברצוני למחות מחאה נמרצת כנגד אלו שבמהלך חול המועד, ואף בשאר ימות השנה, עולים להר הבית.** בכך הם רומסים ברגל גסה את פסק ההלכה הברור והחד משמעי של כל גדולי ישראל לדורותיהם, האוסר עליה לכל שטח הר הבית בשל חשש חמור לאיסור כרת.

ויהי רצון שבקרב ממש נזכה לבואו של משיח צדקנו, ואז נעלה כולנו להר הבית בקדושה ובטהרה, כאשר ייבנה עליו בית המקדש השלישי - במהרה בימינו, אמן.

13/1 אב תשפ"א

אנו מתחילים ללמוד מחדש בתקופה זו שמלמדת אותנו: "הזהרו ברשות". כלומר, שעלינו להיזהר מלהתקרב לאנשים בעלי עוצמה ובעלי שררה.

עצה פשוטה שמונעת חילול שבת

ישנה אמרה ידועה: "הפתרון הפשוט ביותר הוא לרוב הפתרון הטוב ביותר". בהקשר לכך, סיפר לי השבוע יהודי חשוב סיפור שנגע בי עד עמקי נשמותי.

בשבת האחרונה, שהייתה גם שביעי של פסח, הוא קם משנתו בבוקר, וכהרגלו נטל את ידיו ליד מיטתו. לאחר מכן, כשהתייצב על רגליו, פנה בדרכו לעבר הסלון. כשהגיע לשם, לרגע קצר שכח שמדובר ביום שבת, והושיט את ידו לעבר מתג החשמל בכדי להדליק את האור.

ברגע שידו נגעה בקיר, הבחין שהמתג מכוסה בפלסטיק לבן שעליו כתוב "שבת קודש". באותה שנייה נזכר שמדובר ביום שבת, ונמנע בכך מחילול שבת בשוגג. ליבו החסיר פעימה - הוא לא האמין שזה קרה לו: יהודי ירא שמיים כמוהו, שוכח שהיום שבת.

המזל הגדול, שוודאי לא היה אלא השגחה פרטית מופלאה, היה שהוא החליט דווקא לפני אותה שבת, לראשונה מזה זמן, לכסות את כל מתגי החשמל בבית בכיסויים שעליהם כתוב "שבת קודש". בדרך כלל לא הקפיד על כך בכל שבת.

מאותו רגע קיבל על עצמו להקפיד על כיסוי

השבוע התרחש מקרה טראגי שהסעיר את המדינה, כאשר צוללן ישראלי נהרג לאחר שהותקף על ידי כריש במהלך ניסיון להתקרב אליו. הכל החל כאשר דווח על הופעת כרישים מסוג מסוים בחופי הארץ. מומחים

טענו כי מדובר בכרישים שאינם מסוכנים לבני אדם, וככל הנראה בעקבות הצהרה זו, החליט הצוללן להתקרב אליהם כדי להאכילם ולהכירם מקרוב. אך כאשר עשה זאת, תקף אותו אחד הכרישים וגרם למותו.

האירוע המצער הזה מלמד אותנו לקח חשוב: אין להניח שחיות טורפות, גם אם נראות לא מזיקות, בטוחות לגישה. עלינו תמיד לנקוט משנה זהירות ולהימנע מלהתקרב ליצורים שעלולים להוות סכנה. תובנה זו ניתנת להרחבה גם להתנהלות עם אנשים מסוימים, שעלולים להזיק לנו, גם אם הם נראים מכובדים או בעלי מעמד.

בהקשר דומה, ישנה משנה בפרקי אבות, אותה

מילות פרידה אחר מיטתו של גדול הדור - המשך מעמוד 1

חינוכיים ורוחניים בצורה שתיזכר בלב השומעים.

מורשתו של הצדיק

הגאון רבי מאיר מאזוז זצ"ל היה דמות ייחודית, ששילבה גאונות תורנית, חמימות אנושית ומחויבות עמוקה לעם ישראל. הוא הותיר אחריו אלפי תלמידים, ספרים רבים ומורשת של אהבת תורה וקירוב לבבות. זכותו הגדולה של הצדיק תגן בעדנו, ויהיה מליץ יושר עבור כלל ישראל. במהרה נזכה לראותו בתחיית המתים, עם קיום הייעוד הנשגב: "הקיצו ורננו שוכני עפר", אמן כן יהי רצון.

הודעה משמחת:

העלון מופיע בחוברת "טועמיה" המופץ חינם במיילים. ניתן להצטרף במייל m025004569@gmail.com

כדורגל, ואז לומדים תורה. זו הדרך לקרב. דברים אלה ממחישים את תפיסתו של הרב, שראה בחיבור האישי והבלתי אמצעי עם הצעירים מפתח להצלחה בחינוך. הוא האמין כי יש למצוא את הדרך ללבם של התלמידים, גם אם היא כרוכה ביציאה מגבולות המסורתיים של בית המדרש.

רמז תורני וחוש הומור

בסיום דבריו, הוסיף הרב מאזוז זצ"ל נופך של חן והומור, כפי שהיה רגיל לעשות בשיעוריו. הוא אמר: "אפילו מצאתי לו רמז בפסוק - 'השקו הצאן ולכו רעו'. רעו - ראשי תיבות: רבי עידו ובר". רמז זה, שנאמר בחיוך ובחיבה, ממחיש את יכולתו המופלאה של הרב לשלב עומק תורני עם קלילות והומור, תוך שהוא מעביר מסרים

בהמשך דבריו, התייחס הרב לעבודתו החינוכית ואמר: "הוא היה נותן שיעורים ברדיו בשילוב מוזיקה - כמה דקות מוזיקה, כמה דקות שיעור, ושוב מוזיקה - כדי למשוך את הילדים. זו מצווה גדולה לקרב את הדור הזה לתורה". גישה זו, המשלבת יצירתיות וחדשנות בהוראת התורה, הייתה סמל לגישתו של הרב מאזוז זצ"ל, שדגל בהתאמת דרכי הלימוד לצרכי הדור, תוך שמירה על עומק תורני ויראת שמיים.

השראה מדמויות תורניות

הרב מאזוז זצ"ל לא הסתפק בסיפור האישי, אלא הרחיב את הדיבור והביא דוגמה נוספת מעולם התורה: "בצרפת היה הרב יוסף סטרוק ז"ל, שחזר בתשובה והיה הרב הראשי של פריז. הוא היה אומר לבחורים - 'בואו נשחק

הודעה חשובה לקוראי העלון: המעוניינים לקבל את העלון למייל שלהם ישלחו הודעה למייל: nafshechem@gmail.com

לעילוי נשמת מורי הדיין הגאון האדיר רבי זלמן נחמיה בן רבי אברהם גולדברג זצ"ל. נסתלק לגני מרומים ב' אב - א' של ראש חודש אלול התשפ"א ת.נ.צ.ב.ה. לעילוי נשמת דודתי עפרה רכלין בת ישראל ז"ל נפטרה ל' סיון ה'תשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.